

Voor eeuwig in gesprek

Een vriend bij wie de dood ging komen

Leefde zijn dagen met helse pijn

'De eeuwigheid die kun je dromen'

Sprak hij met pijn en met venijn

Hem opbeuren was niet genoeg

Iets zinnigs moest ik van hem zeggen

En waar hij eigenlijk om vroeg

Was zijn doodsangst te weerleggen

Maar ik kon zijn gevoel niet delen

Aanhoren was al een hele kunst

En met zijn ware doodstaferelen

Kwam hij langzaam uit de gunst

Steeds vaker aarzelde ik te bellen

En bij hem langs gaan, stelde ik uit

Ik had hem niets meer te vertellen

Steeds zwaarder werd ook zijn geluid

Toch bleef ik met hem begaan

En dus weer de telefoon gepakt

Om hem een beetje bij te staan

Zelf zittend, onderuit gezakt

*De bel ging vijf keer over
Bijna legde ik hem neer
Maar als 'n goed gelover
Wachtte ik op de zesde keer*

*Toen sprak het antwoordapparaat
En krachtig zei zijn donkere stem
Dat hij het einde had aanvaard
Het slot was daarom nu van hem*

*Hij dankte al zijn goede vrienden
Had aan hun warmte nooit gebrek
En toen de piepton zich aandiende
Bleef hij voor eeuwig in gesprek*

*Verrast en ook met de gedachten
Wat hij zijn vrienden had gespaard
Kon dit schrijven niet meer wachten
Heb ik zijn einde zo bewaard*

Molleville, 30 Juli 2016